

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres 21 de maig de 2025

Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. II. La vida de Jesús. Les paràboles. 6. El sembrador. Ell els va parlar llargament en paràboles (Mt 13)

Benvolguts germans i germanes,

Estic content de donar-vos la benvinguda en la meva primera audiència general. Avui reprenc el cicle de catequesis jubilar sobre el tema «Jesucrist, la nostra esperança» iniciat pel papa Francesc.

Avui continuarem meditant sobre les paràboles de Jesús, que ens ajuden a recuperar l'esperança, perquè ens mostren com obra Déu en la història. Avui m'agradaria aturar-me en una paràbola una mica particular, perquè és una espècie d'introducció a totes les paràboles. Em refereixo a la del sembrador (cf. Mt 13,1-17). D'alguna manera, en aquest relat podem reconèixer la forma de comunicar-se de Jesús, que té molt per ensenyar-nos per a l'anunci de l'Evangeli avui.

Cada paràbola explica una història a partir de la vida quotidiana, però vol dir-nos alguna cosa més, ens remet a un significat més profund. La paràbola suscita en nosaltres interrogants, ens convida a no quedar-nos en les aparences. Davant la història que s'explica o la imatge que se'm presenta, puc preguntar-me: On soc jo en aquesta història? Què diu aquesta imatge a la meva vida? El terme *paràbola* prové, de fet, del verb grec *paraballein*, que significa 'llançar davant'. La paràbola em llança davant una paraula que em provoca i m'empeny a interrogar-me.

La paràbola del sembrador parla precisament de la dinàmica de la paraula de Déu i dels efectes que produeix. De fet, cada paraula de l'Evangeli és com una llavor que es llança al terreny de la nostra vida. Moltes vegades Jesús utilitza la imatge de la llavor, amb significats diferents. En el capítol 13 de l'Evangeli de Mateu, la paràbola del sembrador introdueix una sèrie d'altres petites paràboles, algunes de les quals parlen precisament del que passa en el terreny: el blat i el jull, el gra de mostassa, el tresor amagat al camp. Què és, doncs, aquest terreny? És el nostre cor, però també és el món, la comunitat, l'Església. La paraula de Déu, de fet, fecunda i provoca tota realitat.

Al principi veiem Jesús que surt de casa seva; una gran multitud es reuneix al seu voltant (cf. Mt 13,1). La seva paraula fascina i desperta la curiositat. Entre la gent hi ha, evidentment, moltes situacions diferents. La paraula de Jesús és per a tots, però actua en cadascú de manera diferent. Aquest context ens permet comprendre millor el sentit de la paràbola.

Un sembrador força original surt a sembrar, però no es preocupa d'on cau la llavor. La llança fins i tot on és improbable que doni fruit: al camí, entre les pedres, entre els esbarzers. Aquesta actitud sorprèn els oients i els porta a preguntar-se: per què?

Estem acostumats a calcular les coses —i a vegades és necessari—, però això no val en l'amor! La forma com aquest sembrador “malgastador” llança la llavor és una imatge de la forma com Déu ens estima. És cert que el destí de la llavor depèn també de la forma com l'acull el terreny i de la situació en què es troba, però, per damunt de tot, amb aquesta

paràbola, Jesús ens diu que Déu llança la llavor de la seva paraula sobre qualsevol tipus de terreny, és a dir, a qualsevol situació en què ens trobem: a vegades som més superficials i distrets, a vegades ens deixem portar per l'entusiasme, a vegades estem aclaparats per les preocupacions de la vida, però també hi ha moments en què estem disponibles i acollidors. Déu confia i espera que tard o d'hora la llavor floreixi. Ell ens estima així: no s'espera fins que siguem el millor terreny, sempre ens dona generosament la seva paraula. Potser precisament en veure que Ell confia en nosaltres, neixi en nosaltres el desig de ser un terreny millor. Aquesta és l'esperança, fonamentada sobre la roca de la generositat i la misericòrdia de Déu.

Quan explica com dona fruit la llavor, Jesús també està parlant de la seva vida. Jesús és la Paraula, és la Llavor. I la llavor, per donar fruit ha de morir. Així doncs, aquesta paràbola ens diu que Déu està disposat a “desaprofitar-se” per nosaltres i que Jesús està disposat a morir per a transformar la nostra vida.

Penso en aquell bonic quadre de Van Gogh: El sembrador. Aquella imatge del sembrador sota el sol abrasador em parla també de l'esforç del pagès. I em crida l'atenció que, rere el sembrador, Van Gogh hi hagi representat el blat ja madur. Em sembla una imatge d'esperança: d'una manera o altra, la llavor ha donat fruit. No sabem gaire bé com, però és així. Al centre de l'escena, però, no hi ha el sembrador, que és a un costat, sinó que tot el quadre està dominat pel sol, potser per a recordar-nos que és Déu qui mou la història, malgrat que a vegades ens sembli absent o llunyà. El sol escalfa la terra i fa madurar la llavor. Estimats germans i germanes, en quina situació de la vida ens agafa avui la paraula de Déu? Demanem al Senyor la gràcia d'acollir sempre aquesta llavor que és la seva paraula. I si ens adonem que no som terreny fèrtil, no ens desanimem, sinó demanem-li que continuï treballant en nosaltres per a convertir-nos en terreny millor.